

[Ib Thyregod.]

regering. På denne baggrund at tale om en katastrofesituation forekommer mig ærlig talt temmelig overdrevent.

Jeg er klar over, at dette betydelige boligbyggeri ikke har løst vores boligproblemer, at vi stadig har boligproblemer, ja, at vi også har bolignød her i København, og vi har det særlige problem med de saneringsmodne lejligheder. Men som hr. Hølge Nielsen ganske rigtig pegede på: dette problem er nu ved at blive løst gennem den af regeringen udarbejdede og fremsatte og af folketinget vedtagne saneringslov, hvorved der skabes mulighed for oprettelse af saneringselskaber, hvorved der skabes mulighed for gennemførelse af storsaneringer, og hvorved der i det hele taget skabes mulighed for, at saneringen nu kan komme i gang. Det har været et meget vigtigt problem for denne regering at komme videre med saneringen, et problem, hvor passiviteten rådede under den tidligere regering og navnlig under det københavnske kommunestyre, således at saneringen omtrent var gået i stå, således at de beløb, der fandtes på finansloven til gennemførelse af saneringen, ikke blev anvendt, og således at man havde brug for en ny saneringslov — den, som regeringen gennemførte.

Nu er der sket det, at den udvikling, vi har været inde i på det økonomiske område, har vist, at der er behov for en økonomisk stramning. Der er behov for større selvfinansiering på en lang række områder, og det har medført, at vi i foråret har gennemført en lovgivning, også på boligområdet, som har medført visse stramninger med hensyn til det fremtidige byggeri, derunder det fremtidige boligbyggeri. Jeg kan nævne den nye realkreditlov, jeg kan nævne reglerne om lejestigninger ved lejerskifte såvel i den sociale boligmasse som inden for det private boligbyggeri. Alt dette skulle føre til en økonomisk stramning, som igen kunne medføre, at obligationskurserne steg, at renten faldt, og at den betydelige post, som der her er tale om, renter og obligationskurstab,

efterhånden kunne blive reduceret og derigennem skabe mulighed for et øget boligbyggeri.

Det er vigtigt, at man har en konkurrence mellem det private og det sociale boligbyggeri. Vi mener, at der også fremover skal være mulighed for at give det sociale boligbyggeri visse fordele, og det giver vi igen den såkaldte rentelåneordning, men der bør også være mulighed for, at det private boligbyggeri kan fungere og konkurrere, idet der derigennem kan opnås en billigørelse af boligbyggeriet som sådant.

Det, som har været diskussionsemnet, har bl. a. været spørgsmålet om rentesikringsordningen, hvor socialdemokratiet i sit forslag til folketingsbeslutning peger på, at man ønsker en fortsættelse af rentesikringen, og hvor regeringen omvendt med sit lovforslag ønsker at gennemføre en anden ordning til afløsning af rentesikringsordningen, den såkaldte rentelåneordning, som giver mulighed for gennem en øget selvfinansiering at starte med samme begyndelsesleje som under rentesikringsordningen, idet en ophævelse af rentesikringsordningen ellers ville medføre en stigning i begyndelseslejen på ca. 50 pct., således som det er påpeget af boligministeren i fremsættelsen.

Rentelåneordningen fungerer, som det er blevet nævnt, på den måde, at der gives rentefri lån fra statens side i en periode, først fuldt ud og senere reduceret, og at rentelånene derefter tilbagebetales over en længere periode i kraft af de indbetalinger, der kommer til landsbyggefonden, bl. a. i kraft af lejestigningerne og de lejeforhøjelser, der finder sted ved lejerskifte og på anden måde, så man på den måde opnår en selvfinansiering inden for det sociale boligbyggeri.

Denne ordning er en sund og rimelig ordning for det sociale boligbyggeri. Man skaber mulighed for, at de sociale boligselskaber kan fortsætte inden for de områder, som er deres, og man giver mulighed for en øget selvfinansiering og større solidaritet mellem boligselskabernes lejere indbyrdes i kraft af de nye regler. Derfor bør rentesikringsord-